

ale nečiní vůbec rozdílu v tom směru, zda řízení bylo už zahájeno čili nic. Ostatně činnost zločinci nadřezující může být po zahájení řízení právě tak účinná a nebezpečná jako před zahájením a není proto příčiny k jejímu vyloučení z trestní sankce. Tajením pŕtahŕ podle zákona je ŕmyslné překážení v ŕředním pátrání i jeho stěžování, nesoucí se k tomu konci, by nevyšly na jevo okolnosti, které by mohly vésti k vypátrání zločinu nebo aspoň k usvědčení pachatele. Je jím tedy každý pozitivní čin, směřující podle ŕmyslu jednajícího k tomu, by případné usilování vrchnosti o vypátrání a usvědčení pachatele bylo křižováno. Nelze proto ani tuto námitku uznati za odŕvodněnou.

Konečně má stěžovatelka za to, že rozsudek nalézacího soudu je stížen zmatkem podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. ve spojení se zmatkem podle § 281 čís. 9 b) tr. ř. (správně jde pouze o zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř.), poněvadž šlo o pokus provedený prostředky nezpŕsobilými pŕivoditi dokonání činu, neboť Evžen B. jen zdánlivě přijal nabídku obžalované, ale nehodlal ji splniti. Napadený rozsudek sice zjišťuje, že Evžen B. vyzvání obžalované přijal jen na pouhé zdání a pak o něm učinil oznámení četnictvu, tedy že vyzvání obžalované zŕstalo bez ŕčinku. Je-li však zmáteční stížnost toho názoru, že rozsudkem zjištěné pŕsobení obžalované na Evžena B-a neodpovídá pojmu svádění podle § 9 tr. zák., ježto pŕy šlo o prostředek nezpŕsobilý k pohnutí Evžena B-a ke spáchání zločinu podle § 214 tr. zák., pak je na omylu. Ke svádění podle § 9 tr. zák. stačí jakýkoli pokus pŕsobení na vůli jiné osoby za tím ŕčelem, aby byla pohnuta ke spáchání ŕčitého trestného činu, tedy nejen rozkaz či najmutí, ale i výzva nebo dokonce jen žádost. Zásady o zpŕsobilosti či nezpŕsobilosti prostředků, k pokusu deliktu použitých, nepřicházejí vůbec v ŕvahu pŕi nedokonaném svádění k trestnému činu podle § 9 tr. zák., který je samostatnou všeobecnou formou trestného jednání (delictum sui generis). Nelze proto vytýkati napadenému rozsudku mylné právní posouzení věci, shledal-li ve zjištěném pŕsobení obžalované na Evžena B-a svádění podle § 9 tr. zák. Že toto pŕsobení zŕstalo bez výsledku, není na závalu, neboť nedokonané svádění podle § 9 tr. zák. právě předpokládá, že pŕsobení pachatelovo na cizí vůli zŕstalo bez výsledku. Proto nebyl v žádném z uvedených směrŕ porušen zákon a v dŕsledku toho netrpí rozsudek nalézacího soudu vytýkaným zmatkem.

Čís. 4900.

Vyráběním ve smyslu § 24 (1) zák. čís. 9/1924 je, pokud jde o výrobce amatéra, každá opěťovaná činnost; stačí vyrobení tří radiotelefonických pŕijímačŕ z ochoty a bez ŕplaty.

Povolení k pŕechovávání nenahrazuje povolení k výrobě.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1934, Zm I 819/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ŕstním líčení zmáteční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 7. července 1933, jímž byl obžalovaný podle

§ 259 čís. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 24 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a o ní rozhodl.

D ů v o d y :

Vzhledem k tomu, že zmateční stížnost státního zastupitelství napadá rozsudek jen, pokud zproštuje obžalovaného pro přečin podle § 24 zákona čís. 9/1924 sb. z. a n. vyráběním radiotelefonních zařízení, lze nejvyššímu soudu přezkoumati rozsudek jen v tomto směru a stal se nezvratným, pokud se obírá činností obžalovaného po stránce přechovávání.

Veřejný žalobce namítá ve zmateční stížnosti, že si nalézací soud nesprávně vykládá právní význam slova »vyrábí«, použitého v § 24 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, máje za to, že při vyrobení dvou úplných krystalových radiových přijímačů a jednoho neúplného jednodřpového přijímače jde o jedinou (nikoliv opěťovnou) činnost, která nevyčerpává pojem »vyrábění« ve smyslu zákona. Touto námitkou uplatňuje veřejný obžalobce hmotněprávní důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. a to právem. Je sice souhlasiti s názorem prvního soudu, že zákonnému pojmu »vyráběti« odpovídá činnost opěťovaná, pokud jde o výrobce amatéra. Ale v zákoně není opory pro mínění, že by zhotovení dvou úplných a jednoho téměř úplného, tedy vlastně tří přijímačů, nemohlo býti považováno za vyrábění. Jen zhotovení jediného přijímače lze považovati za jedinou činnost. Zhotovení každého dalšího přijímače, i když následuje bezprostředně po zhotovení přijímače předchozího, nutno považovati za činnost novou, tedy opěťovanou. To plyne nejen z mluvnického významu slova »opěťovaný«, nýbrž i ze samého zákona. Ten, kdo žádá o povolení k výrobě radiotelefonních zařízení, musí totiž podle § 11 udati jednak nejvýše možný rozsah výroby, jednak i druh těchto zařízení. Zákon chce státu zajistiti přesnou kontrolu nad výrobcí radiotelefonních zařízení a proto nedovoluje amatéru rozsáhlejší výrobu, nýbrž jen ojedinělé zhotovení takových zařízení. V důsledku toho je vyrobení tří radiotelefonických přijímačů považovati za vyrábění ve smyslu § 24 cit. zák. Na věci nic nemění, že snad obžalovaný měl povolení k přechovávání radiotelefonického přijímače, jak první soud (nepřesně) zjišťuje. Neboť povolení k přechovávání nenahradí povolení k výrobě. Rovněž je bez významu — vzhledem k opěťované činnosti obžalovaného —, že byla jen amatérská a že obžalovaný hodlal jen z ochoty a bez úplaty zásobovati radiopřijímači členy své rodiny. Když tedy napadený rozsudek ve zjištěné činnosti obžalovaného neshledal vyrábění radiotelefonických přijímačů a proto obžalovaného pro nedostatek objektivní skutkové podstaty přečinu podle § 24 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. ex 1924 zprostil, nesprávně posoudil věc s hlediska, zda skutek obžalovanému za vinu dávaný je trestným činem před soud příslušejícím. Proto je stížen zmatkem podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. Než rozhodnouti ve věci samé zrušovácí soud nemohl, poněvadž nejsou v rozsudku zjištěny skutečnosti, které při správ-

ném použití zákona mohly by býti základem nálezu; tak zejména není v rozsudku zjištěn obsah koncese, kterou obžalovaný měl, ani povaha aparátů, které obžalovaný zhotovil nebo chtěl zhotoviti. V důsledku toho bylo zrušiti napadený rozsudek, rozhodnouti, jak je uvedeno, a netřeba se zabývati zmateční stížností veřejného obžalobce, pokud se v ní uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř., pokud se týče zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. z jiných důvodů.

Čís. 4901.

Okolnosť, že porotcovia na základe tých istých skutočností odlišne posudzovali otázku príčetnosti spoluobžalovaných, ktorí požili každý to isté množstvo alkoholu, nezakladá rozpor v smysle § 29 č. 6 por. nov.

(Rozh. zo dňa 11. januára 1934, Zm III 378/33.)

Obžalovaný J. H. naviedol spoluobžalovaného J. P., aby sám alebo s P. K-om zapálil stoh obilia, patriaci F. M-ovi. J. P. sa dohodol s menovaným spoločníkom a stoh zapálili. Pred činom vypili ešte s dvoma inými osobami 7—9 l vína. Na právne otázky, či obžalovaní J. P. a P. K. spáchali čin v bezvedomí následkom opilosti, odpovedali porotcovia dotyčne prvého obžalovaného záporne, dotyčne druhého kladne. Porotný súd obžalovaného J. P. odsúdil pre zločin podpaľačstva podľa § 422 č. 2 tr. zák., obžalovaného J. H. pre návod k tomuto zločinu (§§ 69 č. 1, 422 č. 2 tr. zák.), obžalovaného P. K. však podľa § 326 č. 3 tr. p. obžaloby sprostil.

Na j v y š š í s ú d zamietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného J. H., založenú na dôvode zmätočnosti podľa § 29 č. 6 por. nov.

Z d ô v o d o v:

V smysle bodu 6 § 29 por. nov. z toho dôvodu napáda obžalovaný J. H. rozsudok porotného súdu, že porotcovia na základe jedného a tohože skutkového stavu na túže právnu otázku, danú v smysle § 76 tr. zák., v prípade obžalovaného K. odpovedali kladne, v prípade obžalovaného P. však záporne, dôsledkom čoho obžalovaný K. bol oslobodený. Tento rozpor vraj preto má vliv na vinu obžalovaného H., lebo horeuvedené otázky sa vzťahovali na ten istý trestný čin. Zmätočná sťažnosť je bezzákladná. Je síce pravda, že všetci traja obžalovaní boli žalovaní ako účastníci toho istého trestného činu, a to K. a P. ako páchatelia a H. ako návodca J. P. Z tejto okolnosti však neplynie, že by bol rozpor vo výroku porotcov v časti vzťahujúcej sa na J. H., lebo otázku, či niektorý z účastníkov toho istého trestného činu bol, alebo nebol v bezvedomí, treba posudzovať u každého účastníka osobitne, tá okolnosť tedy, že porotcovia na základe tých istých skutočností ináč posudzovali otázku príčetnosti u obžalovaného P. K. než u J. P., nemá nijakého vlivu na posud-